

Arrest

nr. 132 325 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is gehuwd met een Belgische onderdaan. Op 15 november 2013 dient zij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 mei 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 16 mei 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.11.2013 werd ingediend door:

*Naam: [S. P.]
Voornaam: [E.]
Nationaliteit: Filipijnen
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten- jaar 2011 - aanslagjaar 2012) voor.

Echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2011, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toe- reikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 42, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41.2 a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de procedurele samenwerkingsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] 1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Artikel 42 Vw. verduidelijk dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Artikel 42, §1 Vw. bepaalt:

[...]

Verwerende partij stelt dat uit de voorliggende gegevens in het dossier op onvoldoende blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij heeft echter geen behoeftanalyse gemaakt van welke bestaansmiddelen verzoekster en zijn partner nodig hebben.

Verzoekster verwijst hierbij naar een recent arrest van Uw Raad, waarbij duidelijk vermeld wordt dat er een procedurele samenwerkingsplicht rust op verwerende partij (zie stuk nr. 2):

« Sur la première branche du moyen unique pris, l'on observe qu'en termes de recours, la partie requérante soutient que le montant des allocations perçues par l'épouse du requérant est un montant net et que si la partie défenderesse en doutait, elle aurait dû, en vertu des principes de bonne administration et de loyale collaboration, demander plus d'informations au requérant.

Dans une lecture bienveillante de la requête, le Conseil considère, au vu de la teneur du développement de la partie requérante, que celle-ci a voulu invoquer le principe de collaboration procédurale.

En l'espèce, à la lecture du dossier administratif, le Conseil relève que l'attestation du SPF Sécurité Sociale produite indique effectivement les montants perçus par l'épouse du requérant mais qu'elle ne précise toutefois pas s'il s'agit de montants bruts ou nets.

Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On ne peut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistances (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 % du RIS ».

4.1.3. En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a violé le principe de collaboration procédurale en ne permettant pas au requérant d'apporter une information complémentaire quant à la valeur brute ou nette des montants perçus par son épouse et en motivant la décision querellée de la sorte.

4.2.1. En termes de requête, la partie requérante se réfère également à l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la Loi et elle expose que le requérant et son épouse vivent dans un appartement dont le loyer est faible, à savoir 385 euros et qui leur reste dès lors un disponible de 1142, 69 euros pour leur frais de nourriture et les autres charges. Elle fait grief à la partie défenderesse de ne pas avoir suffisamment examiné la situation du requérant.

Le Conseil rappelle, qu'aux termes de l'article 40 ter, alinéa 2, de la Loi, le citoyen belge rejoint doit, en ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40 bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, de la même loi, démontrer « qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.

L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail ».

L'article 42, § 1er, alinéa 2, de la Loi prévoit quant à lui que « En cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visée à l'article 40bis, § 4, alinéa 2 et à l'article 40ter, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant ».

4.2.2. En l'occurrence, en dehors du fait qu'en tout état de cause, l'obligation de collaboration procédurale s'imposait à la partie défenderesse dans le cas d'espèce, à considérer que les revenus démontrés n'atteindraient pas le seuil des 120 % du revenu d'intégration sociale requis, le Conseil observe que la décision attaquée est fondée sur la considération que « en outre, rien n'établit que le montant net est suffisant pour répondre aux besoins du ménage (frais de logement (loyer de 385 €), frais d'alimentation, frais de santé, frais de mobilité, frais de chauffage, assurances et taxes diverses,...), et donc la personne concernée ne prouve pas que le membre de famille rejoint dispose de moyens d'existence suffisants au sens de l'article 40ter et de l'article 42 § 1er, alinéa 2 de la Loi du 15/12/1980 ».

Il relève toutefois qu'il ne ressort ni de la décision entreprise, ni du dossier administratif, au terme de quelle analyse et sur la base de quels éléments la partie défenderesse est parvenue à cette conclusion et, partant, qu'il est dans l'impossibilité de vérifier si la partie défenderesse a tenu compte « des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille » selon les termes de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la Loi, alors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, comme l'a rappelé la Cour de Justice de l'Union européenne dans l'arrêt Chakroun (arrêt du 4 mars 2010, rendu dans l'affaire C-578/08, § 48). Au contraire d'un tel examen concret, la partie défenderesse se borne en effet à énumérer les divers frais et charges auxquels doit faire face un ménage, sans aucune indication précise, ni même estimation, de leurs montants respectifs, excepté en ce qui concerne le montant du loyer mensuel.

4.2.3. Le Conseil estime dès lors que la partie défenderesse a méconnu la portée de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la Loi.

4.3. Il résulte de ce qui précède que la première branche du moyen unique est fondée et suffit à justifier l'annulation de la décision attaquée. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner la seconde branche de ce moyen qui, à la supposer fondée, ne pourrait entraîner une annulation aux effets plus étendus. »

2. Verbonden hiermee dient er gewezen te worden op het hoorrecht zoals vervat in het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

Een bijlage 20 die wordt afgeleverd aan een Filipijnse onderdaan is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in verzoeksters geval.

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoekster, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur aangaande het feit dat de aanvraag onvoldoende geactualiseerd is, had verzoekster bijkomende bewijzen kunnen overmaken.

Indien verwerende partij aan haar verplichting onder artikel 42, §1 Vw. om een behoefte-analyse te voeren had voldaan, en aan haar verplichting onder artikel 41.2 van het Handvest om verzoekster te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing dan had verzoekende partij bovenvermelde elementen voorgelegd en kon verwerende partij op basis van deze nieuwe elementen de maatregel herzien. De kans is overigens meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval.

Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Voorts ging verwerende partij ook op onzorgvuldige wijze te werk door geen behoefteanalyse te voeren vooraleer een negatieve beslissing te nemen. Hierdoor werd ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

2.1.2.1. Het eerste middel is in wezen gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.1.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu weigert verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen, omdat niet is aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hiertoe wordt gesteld dat als bewijs van de bestaansmiddelen enkel een aanslagbiljet van de personenbelasting werd voorgelegd met betrekking tot het inkomstenjaar 2011. Verweerder motiveert dat de voorgelegde inkomsten onvoldoende recent zijn, hij geen zicht heeft op de huidige netto-inkomsten van de referentiepersoon en dan ook niet kan beoordelen of er heden sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster betwist als dusdanig in haar verzoekschrift deze motivering niet.

Ter terechtzitting brengt verzoekster alsnog een betoog naar voor dat de voorgelegde inkomsten uit 2011 nog steeds kunnen worden geacht dezelfde te zijn. Dit betoog – dat een kritiek betreft op het motief dat de voorgelegde bewijzen niet toelaten na te gaan wat de huidige inkomsten zijn – is nieuw en werd niet naar voor gebracht in het verzoekschrift. In het verzoekschrift wordt dit motief als dusdanig immers niet betwist. De nieuwe toelichting die verzoekster ter zitting bij het middel geeft, is te beschouwen als een nieuw middel, dat reeds in het inleidende verzoekschrift kon worden geformuleerd zodat het laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054).

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift wel dat verweerder overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse had moeten doorvoeren.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Overeenkomstig bovenstaande wetsbepaling is verweerder, indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Zoals reeds aangehaald, oordeelde verweerder in casu dat de voorgelegde inkomsten of bestaansmiddelen niet kunnen worden aanvaard in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dit omdat deze onvoldoende recent zijn en niet toelaten een zicht te hebben op de actuele netto-inkomsten van de Belgische echtgenoot. In haar verzoekschrift betwist verzoekster deze motivering niet.

Uit een lezing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat verweerder slechts tot een behoefteanalyse moet overgaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend of stabiel zijn. Een dergelijke verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse geldt evenwel niet in die situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Een dergelijke of gelijkaardige situatie doet zich ook in de thans voorliggende zaak voor, gelet op de vaststelling van het bestuur dat geen stukken voorliggen waaruit de actuele inkomsten van de referentiepersoon blijken. Aldus creëert de betrokken vreemdeling zelf een situatie waarin verweerder niet in de mogelijkheid is om op nuttige wijze een behoefteanalyse door te voeren. Hiervoor moet immers duidelijkheid bestaan over de bestaansmiddelen waarover de Belg thans beschikt.

Nu niet blijkt dat verweerder in casu ten onrechte geen behoefteanalyse heeft doorgevoerd, blijkt evenmin dat hij onzorgvuldig handelde door verzoekster niet uit te nodigen bijkomende gegevens of stukken in verband met een door de voeren behoefteanalyse over te maken.

Het door verzoekster aangehaalde arrest van de Raad laat niet toe tot een andere beoordeling te komen. Naast het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, dient zo ook te worden vastgesteld dat de thans voorliggende situatie verschilt van deze die voorlag in het aangehaalde arrest van de Raad. In dit arrest lagen zo wel degelijk actuele inkomsten voor.

De door verzoekster ingeroepen schending van de procedurele samenwerkingsplicht wordt volledig verbonden aan voormeld arrest van de Raad. Verzoekster beperkt zich zo tot het citeren uit dit arrest, zonder dat enige verdere toelichting in dit verband wordt verstrekt. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat de situatie die in dit arrest voorlag niet geheel gelijkaardig is. De Raad wijst er verder op dat verzoekster de mogelijkheid had om alle nuttige bewijzen voor te leggen van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot en zij er redelijkerwijze niet van onwetend kon zijn dat zij bij haar aanvraag stukken diende voor te leggen waaruit op duidelijke wijze de actuele inkomsten van haar echtgenoot blijken en dat zij enkel door zo te handelen het bestuur in de mogelijkheid stelde tot een nuttige beoordeling te komen. Er blijkt niet dat in deze situatie verweerder zelf tekort is gekomen aan de procedurele samenwerkingsplicht.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn beoordeling is gekomen of op kennelijk onredelijke wijze handelde. Er blijkt evenmin dat hij onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht of van de procedurele samenwerkingsverplichting wordt niet aangetoond.

2.1.2.4. Verzoekster voert verder een schending aan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in het Handvest. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ierland; HvJ 21 december 2011, C-27/09, Frankrijk t. People's Mojahedin Organization of Iran) dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden en dat in een dergelijke procedure de betrokkene de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen.

Verzoekster betoogt dat het hoorrecht op haar situatie van toepassing is omdat een bijlage 20 een terugkeerbesluit betreft in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Verzoekster gaat er aldus evenwel ten onrechte vanuit dat de bijlage 20 één beslissing zou uitmaken of de hierin vervatte beslissingen één en ondeelbaar zouden zijn. De Raad merkt zo op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, enerzijds, de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben. Het betreft aldus van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Door aan te geven dat bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het hoorrecht dient te worden gerespecteerd, toont verzoekster nog niet aan dat de eerste bestreden beslissing – die enkel een weigering inhoudt van de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie – als een bezwarend besluit dient te worden aanzien waarop het hoorrecht toepassing vindt. Zelfs indien bovendien zou worden aangenomen dat verzoekster zich kan beroepen op het hoorrecht, kan enkel worden vastgesteld dat zij ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Verzoekster wist immers dat zij bewijzen diende voor te leggen van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot en diende hierbij in redelijkheid ook het belang te kennen van het voorleggen van stukken waaruit de actuele bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijken. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken betreffende de recente inkomsten voor te leggen. Er blijkt niet dat het bestuur in casu, nadat verzoekster in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, haar alsnog diende uit te nodigen haar eigen onzorgvuldig handelen bij het verzamelen van de bewijsstukken recht te zetten. Verzoekster heeft ook steeds de mogelijkheid een nieuwe aanvraag in te dienen, die met recentere bewijsstukken is onderbouwd. Bovendien kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij bijkomende bewijzen had kunnen overmaken indien zij op de hoogte was van het standpunt van het bestuur, doch duidt op geen enkele wijze welke '*recente bewijsstukken*' zij alsnog had kunnen

overmaken indien hiertoe uitgenodigd. Zij maakt aan de hand van haar uiteenzetting van het middel niet aannemelijk dat het bestuur indien zij zou zijn uitgenodigd tot het voorleggen van bijkomende stukken, tot een andere beslissing zou kunnen zijn gekomen. De aangevoerde schending van het hoorrecht kan dan ook in geen geval tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden.

Nu verder niet blijkt dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd door het bestuur, blijkt evenmin dat op dit punt verzoekster ten onrechte haar opmerkingen niet naar voor heeft kunnen brengen.

Een schending van de hoorplicht, als algemeen rechtsbeginsel of zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

2.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu is verzoekster getrouwd met een man van Belgische nationaliteit.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven.

Op 15 november 2014 diende verzoekster immers een aanvraag tot gezinshereniging met haar echtgenoot in.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, en verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke, verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die negatieve verplichtingen, zoals negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Bijgevolg moet voldaan zijn aan legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Raza t. Bulgarije, nr. 31465/08, 11 februari 2010.).

Er wordt in de beslissing helemaal niets vermeld over het gezinsleven dat verzoekster heeft met haar echtgenoot. Dit toont aan dat verwerende partij, die op de hoogte was van verzoeksters' gezinsleven met haar echtgenoot er klaarblijkelijk totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoeksters' gezinsleven met haar partner, die over de Belgische nationaliteit beschikt. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde dan ook uiterst onzorgvuldig..

Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn wettelijke partner."

2.2.2.1. Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Belgische echtgenoot.

Daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar echtgenoot in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen. Verzoekster en haar echtgenoot dienden ook te weten dat zij in beginsel enkel zou worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk in zoverre is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat verzoekster alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als echtgenote van een Belg van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden kan, in casu, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

2.2.2.2. De Raad merkt verder op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enkel een antwoord betreft op een aanvraag van verzoekster waarbij zij zich beriep op een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt aldus niet dat verweerder er zich in deze beslissing niet toe kon beperken vast te stellen dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van deze bepalingen. Er blijkt niet dat in deze beslissing enige motivering in het kader van artikel 8 van het EVRM zich opdrong, of enig onderzoek door het bestuur in deze zin vereist was, nu verzoekster zich in haar aanvraag ook geenszins beriep op deze verdragsbepaling doch op artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De aanvraag heeft ook als voorwerp een vraag van verzoekster om op grond van voormelde bepalingen haar Belgische echtgenoot in België te vervoegen, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat geen rekening werd gehouden met dit gezinsleven. Verweerder oordeelde evenwel dat niet is voldaan aan de wettelijk vastgestelde voorwaarden voor gezinshereniging zoals vervat in voormelde wetsbepalingen. Enige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden wat deze beslissing betreft.

In zoverre de kritiek verder het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, merkt de Raad op dat, gelet op het derde middel, er reeds grond is tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een verder onderzoek van huidige grief in het licht van deze beslissing dringt zich dan ook niet langer op.

2.2.2.3. Het tweede middel kan niet worden weerhouden.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Zij stelt als volgt:

“De bestreden beslissing motiveert het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt: “Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze redenen levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: “Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Verwerende partij levert bijgevolg een bevel om het grondgebied te verlaten af aan verzoeker, maar liet het na om dit te motiveren overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft niet aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing.

Verwerende partij laat het na om de relevante rechtsgrond te vermelden. De bestreden beslissing bevat geen enkele verwijzing naar de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die zou zijn toegepast. Dit vormt een schending van artikel 8 Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht. Verzoekster heeft immers het recht om te weten op basis van welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwerende partij besloot om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De algemene vergadering van Uw Raad heeft dit reeds aangehaald in arrest nr. 115 993 van 19 december 2013:

“Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden” (zie stuk nr. 3).”

2.3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij haar beschouwingen missen juridische grondslag. Immers is de bestreden beslissing uitdrukkelijk als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit (...).

(...)

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.” [...]

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden aan verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 52 §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit als volgt luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

en aldus uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bijlage 20 die aan de vreemdeling wordt betekend, een bevel om het grondgebied te verlaten kan opnemen.

Verzoekende partij kan dienomtrent niet dienstig verwijzen naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet, en voorhouden dat geen verwijzing naar artikel 7 van de wet is opgenomen in het bevel. Dit artikel resorteert overigens ook onder de paragraaf ‘toegang en kort verblijf’, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in casu een beslissing genomen heeft inzake de verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing terecht een bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen, dat afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite. De gemachtigde motiveerde terecht dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, om reden dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten maakt bovendien een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uit, met een eigen motivering in rechte en in feite.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3.3. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Het staat niet ter discussie dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft nagelaten te vermelden welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij heeft toegepast. De vermelding van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat enkel voorziet in een mogelijkheid om de beslissing tot weigering van verblijf gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, kan te dezen niet volstaan.

Verweerder betoogt dat verzoekster in casu niet dienstig kan verwijzen naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet, omdat dit artikel resorteert onder de paragraaf ‘toegang en kort verblijf’ terwijl in de thans voorliggende zaak een beslissing werd genomen inzake een verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Verzoekster beriep zich inderdaad op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, doch verweerder stelde in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vast dat niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden hiertoe. In deze situatie valt een vreemdeling die verder noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, terug op de situatie

waarbij hem op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten 'kan' of 'moet' worden gegeven. In deze situatie dient te worden aangenomen dat ook artikel 8 van de Vreemdelingenwet toepassing vindt.

Gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van de wet kan verweerder daarnaast niet dienstig voorhouden als zou een motivering in rechte van het bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zich niet opdringen.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft evenwel geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf.

3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS